

Ziblje sinka, peva mati . . .

Ziblje sinka, peva mati:
 Spavaj, spavaj, sinek zlati!
 Angele ima zvezdišče,
 eden v sanjah te obišče;
 pride k tebi po stezici,
 dar prinese ti v ročici:
 jagnje mlado, preveselo,
 rožo lepo, snežno belo,
 in golobče zlatokrilo.
 To prelestno bo darilo.
 Pa ti božal bode lice,
 pa ti pravil bo pravljice:
 kdo je Jagnje beloruno,
 kdo golobče zlatokljuno;
 kdo prebela je cvetlica,
 ki ponuja jo ročica.

Ej, ta angel lep kot danek,
 vedi, sveti je Ivanek:
 in to Jagnje belokodro
 Detece je božje, modro;
 in golobec brzoleti,
 to pa Duh je božji, sveti;
 in ta roža belolista
 pa Devica je prečista!
 Čuj . . . Pa zapoje ti v krogu
 pesem o predobrem Bogu,
 o nebesih in njih svatih
 in o angelcih krilatih . . .
 Lice bode ti veselo,
 ko zazori jutro belo!

Vneslav.

Gadolovec.

I.

Hej, to so bili krasni dnevi mladih let! Pisane cvetke, drobne ptičice, lahnokrili metuljčki, vse nas je radostilo. Skakljali smo po livadah in pevali pesmice, pa vriskali, da je odmeval hrib in dol. In radovali smo se nad solničnimi žarki, nad belimi oblaki v višavah, nad šumljanjem potočka sredi livad, nad šepetanjem vitkih vrb ob žuboreči vodici . . ., vse nas je radostilo!

Tako je bilo podnevi. Vsak večer pa, ko je solnce tonilo tam za 'Strmnjakom', smo se zbrali sredi vasi poleg košate lipe, pod katero so se hladili in zabavali vaški očanci. Toda menite li, da smo mirno stali in poslušali pogovore umnih starčkov pod lipico in zgovornih ženic tam pred leseno bajtico? Vriskali smo in tekali, da je bilo veselje.